Na 35 jaar van afhankelijkheid is Oekraïne vernietigd als westerse proxy

Door Frank , 30 augustus 2026

Na 35 jaar van afhankelijkheid is Oekraïne vernietigd als westerse proxy

Oekraïne is geen vlam. Het is een uitgebrande huls die de westerse mogendheden in brand hebben gestoken en uiteindelijk zullen weggooien wanneer hun smerige spelletjes voorbij zijn.

Door Strategic Culture Foundation – Gecensureerd door de EU

> De “onafhankelijkheidsdag”-evenementen deze week in Kiev waren een theater van het absurde. De herdenking was gebaseerd op groteske leugens en propaganda. De waarheid is dat de bevolking op brute wijze is bedrogen door corrupte elites onder invloed van westerse imperialistische ambities die niets te maken hebben met onafhankelijkheid, soevereiniteit of democratie.

Op maandag 24 augustus kwamen Europese functionarissen samen in de Oekraïense hoofdstad om 35 jaar te vieren sinds het land onafhankelijk werd als staat, te midden

van de ineenstorting van de Sovjet-Unie in 1991. De trieste realiteit is dat er niets te vieren valt, ondanks de uitgekookte pogingen om het evenement als iets positiefs en betekenisvols voor te stellen. De vreselijke waarheid is dat een land en zijn bevolking opzettelijk zijn vernietigd door het tegen een broederlijke natie, Rusland, op te zetten. Opmerkelijk en veelzeggend was de opkomst van buitenlandse hoogwaardigheidsbeklederes in Kiev deze week mager, wat de schamele pogingen om de datum met pracht en ceremonie te omhullen, logenstraft.

De gebeurtenissen klonken hol en leken een formaliteit, zonder inhoud of geloofwaardigheid. Er waren naar verluidt geen Amerikaanse functionarissen namens de Trump-regering en de Europese aanwezigen waren tweederangs. De hoogstgeplaatste EU-vertegenwoordiger was voorzitter van de Europese Raad António Costa (Antonio wie?).

> Afwezig waren voorzitter van de Europese Commissie Ursula von der Leyen en EU-buitenlandchef Kaja Kallas. Ook Frankrijks Emmanuel Macron en Duitslands Friedrich Merz verschenen niet. Deze politieke figuren zijn meestal graag in Kiev om solidariteit te betuigen. Hun afwezigheid op zo'n zogenaamd belangrijk moment suggereert een vleugje defaitisme over Oekraïne als proxy tegen Rusland.

De grootste naam in Kiev deze week was de Britse premier Andy Burnham, die een menigte toesprak buiten de Sint-Sofiakathedraal, staande naast Oekraïens niet-gekozen president Vladimir Zelensky. Deze laatste weigert nog steeds verkiezingen te houden sinds zijn mandaat in mei 2024 verliep, maar zijn corrupte regime wordt verheerlijkt als een Europese democratie. Het was Burnhams eerste buitenlandse reis, en zijn toespraak was bedoeld als een kans om internationaal indruk te maken. De Britse premier had het gedrag van een schooljongen die elk woord letterlijk

voorleest van een script dat Oekraïne overlad met lof voor zijn waanprestaties. De toespraak was een samenraapsel van flauwe vervormingen, die veel spot oogstte van gewone Britten die Burnham bekritiseerden omdat hij, zoals beloofd, geen prioriteit gaf aan binnenlandse economische problemen.

Zoals bleek, was de cast van niet-entiteiten in Kiev heel toepasselijk om de ware, schamele betekenis van Oekraïnes afgelopen drieënhalf decennium te weerspiegelen. Ondanks het verhaal van Oekraïense ultranationalisten en westerse toegeeflijkheid, is de 'staatsvorming' van het land een recente kunstmatige constructie. De grenzen die in 1991 werden gecreëerd na de afscheiding van de Sovjet-Unie waren niet eeuwenoud, zoals beweerd, maar grotendeels het resultaat van kiesrechtgeografie en onderhandelingen door de Sovjetleiding in voorgaande decennia. De Krim bijvoorbeeld werd in 1954 bij decreet van het Kremlin deel van de Oekraïense Sovjetrepubliek als een manier om Russische ultranationalisten tegen te wegen.

Het schiereiland de Krim en andere delen van Oekraïne waren eeuwenlang deel van het Russische Rijk. Oekraïne zelf (van het Russische woord "ukraina") stond bekend als "het grensland" of simpelweg een regio van Rusland. De onafhankelijkheidsverklaring van 1991 was daarom altijd al een verzinsel. Wat vandaag gebeurt met de terugkeer van de Krim en andere regio's, de Donbass, Cherson, Zaporozhye, als deel van de Russische Federatie, is de terugkeer naar een historisch natuurlijke configuratie. Naar verluidt omvatten de Russische territoriale rechten verdere integratie van Odessa, Nikolajev, Charkov en Soemy.

> Wat "Oekraïne" wordt genoemd, is een rompstaatje dat uiteenvalt, desintegreert onder het gewicht van oorlog en valse territoriale aanspraken die in 1991 waren uitgeroepen en cynisch werden gemanipuleerd door westerse mogendheden. Wat de goedkope pracht en toespraken echter niet kunnen verbergen, is dat Oekraïne is gereduceerd tot een miserabele, mislukte staat. De bevolking is meer dan gehalveerd, van 52 miljoen in 1991 naar naar schatting 20-25 miljoen vandaag, omdat mensen het land ontvluchten, vooral naar Rusland, maar ook door heel Europa.

Deze ineenstorting is gaande sinds 1991, hoewel de NAVO-proxyoorlog met Rusland sinds 2022 de trends zeker heeft versneld.

De slappe Burnham uit Groot-Brittannië sprak gehoorzaam zijn gefantaseerde toespraak uit van een script, waarin hij beweerde dat Oekraïners 35 jaar geleden "de

controle over hun lot” hadden genomen. In een karikatuur van de geschiedenis vergeleek hij Brits vermeende overwinning in de Tweede Wereldoorlog tegen nazi-Duitsland met Oekraïnes strijd tegen “Russische agressie.” Onwetende Burnham leest stripboeken in plaats van geschiedenis. Beseft hij niet dat het Kiev-regime, dat hij als democratie prijst, straten en legerregimenten hernoemt ter ere van nazi-collaborateurs?

Sinds 1991 is het feit dat de Verenigde Staten, Groot-Brittannië en andere NAVO-mogendheden Oekraïne hebben getarget om een westerse proxy te worden voor confrontatie met Rusland. De zogenaamde Oranje Revolutie van 2004 was het hoogtepunt van westerse infiltratie en massale financiering om anti-Russische politiek te cultiveren. Dit omvatte onderdrukking van de Russische taal en cultuur en de heropleving van Oekraïens fascisme dat had samengewerkt met nazi-Duitsland.

De Maidan-“volksopstand” van 2014 was nog een fictieve dekmantel voor een door het Westen gesteunde staatsgreep tegen de democratie in Oekraïne om de verborgen agenda voor confrontatie met Rusland verder te brengen. Het regime werd bewapend en getraind door de NAVO voor de uiteindelijke proxyoorlog die in 2022 escaleerde tot openlijke vijandelijkheden. Oekraïne is geen “levendige democratie met een rooskleurige toekomst,” zoals de Britse Burnham belachelijk verkondigt. Deze westerse leugens zijn een oorzaak van Oekraïnes ellende, die het land een doodlopende weg in leiden.

Het is een land dat is opgeofferd aan westerse imperialistische ambities, een land dat wordt geregeerd door een corrupt regime dat nazi-collaborateurs verheerlijkt en elke legitieme politieke oppositie gevangenzet. Elke dag worden Oekraïense burgers door de bendes van Zelensky van straat gehaald om naar een vleesmolen aan het front te worden gestuurd. Naar schatting twee miljoen Oekraïense soldaten zijn gedood in bijna vijf jaar van de NAVO-proxyoorlog met Rusland.

Russische troepen rukken op om een kwart van het grondgebied dat in 1991 deel uitmaakte van de Oekraïense staat te veroveren. Het enige dat de Oekraïense kant overeind houdt, zijn de miljarden aan belastinggeld die de Europese Unie en Groot-Brittannië blijven smijten naar het Kiev-regime.

De onafhankelijkheid die Oekraïense politici in 1991 verklaarden, is verworden tot een kwaadaardig theater van het absurde waarbij het Westen meedogenloos de totale afhankelijkheid uitbuit. Die afhankelijkheid is 35 jaar lang gecultiveerd tot het punt waarop Oekraïne geen soevereiniteit heeft; zijn bevolking is afgeslacht; zijn hulpbronnen zijn verkracht door westerse bedrijven; zijn grondgebied is verbrijzeld – allemaal omdat zijn verraderlijke politici voor het lot kozen van een proxy voor geopolitieke plannen tegen Rusland. Wat Oekraïne is overkomen, is een enorme misdaad gepleegd door westerse imperialistische mogendheden.

> Om zout in de gapende wond te wrijven, zien we politieke hielenlikkers als Andy Burnham (Andy wie?) in Kiev opduiken die totale onzin uitkramen over Oekraïne als een vlam voor vrijheid en een beschermer van Europa tegen Russische agressie. Om Henry Kissinger te parafraseren: het is gevaarlijk een vijand van het westerse imperialisme te zijn; het is dodelijk een bondgenoot te zijn. Oekraïne heeft dit op de harde manier ontdekt.

